

[Pia Kjærsgaard]

terne har haft, for at komme til Sydafrika, men man afslår for derefter at kommentere, hvad der går for sig i Sydafrika. Det taler jo for sig selv.

Der er utrolig mange danskere i Sydafrika, og de laver gode forretninger via andre afrikanske lande og hjælper således ikke blot sig selv til en god indkomst, men også Sydafrika. Det er gode, kloge, danske landsmænd, som flere herinde burde stifte bekendtskab med. Men mens Danmark holder fanen højt uden reelt at vide, hvad det drejer sig om, så lever Sydafrika jo godt videre uden vores støtte. Men man forstår ikke Danmarks holdning.

Vores naboland Sverige leverede engang Volvobiler til Sydafrika, men trak sig ud på grund af den svenske holdning. Nu kører Mazda og Nissan og Toyota rundt i Sydafrika i stedet for, og Sverige har mistet en god indtægt.

Til gengæld har de så hædret biskop Tutu med Nobels fredspris og modtaget terroristlederen Mandela som en statsmand. Man forstår det ikke altid. Jeg kan i hvert fald ikke se logikken i det. Dansk erhvervsliv kan faktisk heller ikke. Vi har lige netop i går hørt, at dansk erhvervsliv bare venter på, at sanktionerne bliver ophævet. Jeg fatter ikke, hvordan Danmark har råd til fortsat at sige nej. Tænk, hvilken handel man går glip af!

Lad mig til sidst gentage, at Danmark med sine sanktioner skader den sorte mand, støtter en kommunistisk domineret organisation, der højst har opbakning fra 9-10 pct. af den samlede befolkning. I et land, der er på størrelse med Centraleuropa, vil der altid være meningsforskelle og forskellige sprog og kulturer og traditioner. Vi synes, at Sydafrika skal finde vejen selv, og så skal vi løse vores egne problemer og ikke gøre det sværere for dem i Sydafrika, end rent nødvendigt er.

Jørgen Estrup (RV):

Efter radikal opfattelse er der ikke megen grund til at bruge flere ord på dette forslag. Vi savner endnu konkrete resultater, som kan dokumentere, at man uigenkaldeligt er på vej væk fra apartheidsystemet i Sydafrika. Det bedste, man derfor kan sige om dette forslag, er, at det tager forskud på glæderne.

Vi håber også i Det Radikale Venstre, at der bliver noget at glæde sig over, og vi kan se tegn. Men det er for tidligt, og jeg synes, at man i den

forbindelse måske snarere skulle lytte til dem, der har fast ophold i Sydafrika, end til danske politikeres forskellige mening om, hvad det faktisk er, der sker. Derfor kan jeg med sindsro sige, at vi vil afvise forslaget.

Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at afslutte fejden fra før og til hr. Riishøj og hr. Kelm-Hansen sige, at jeg ikke har noget imod, at politikerkolleger siger, at jeg er dum og naiv. Det kan jeg leve med. Men jeg har mange problemer, når de siger, jeg er fuld af løgn og korrupt, og det er grunden til, jeg reagerer så voldsomt. Jeg ønsker ikke, at jeg på ryggen skal have et skilt, der hedder, at jeg kan købes, for det kan jeg faktisk ikke.

Nu har vi to gange inden for trekvart år taget den diskussion, og nu håber jeg, at også hr. Riishøj har forstået, at man altså ikke kan købe mig.

Vi er selvfølgelig enige med Fremskridtspartiet i, at dette er et rigtigt forslag, fordi vi er imod økonomiske sanktioner. Vi havde en ulandsdiskussion i formiddags, og vi er også enige i og har i mange år ment det vedrørende Sydafrika. Hele diskussionen om, hvem det rammer og alt det halløj, kunne vi tale i timevis om, og det skal vi selvfølgelig ikke. Vi kan dog se, at de befriede Østlande er begyndt at have et nærmere forhold til Sydafrika, så der vil formodentlig ske det i løbet af kort tid, at en række vestlige lande vil sakke agterud, fordi vi holder fast i nogle principper, som man andre steder i verden, i den mere frie del af Østlandene, er begyndt at lægge af. Men hele den diskussion skal jeg slet ikke tage.

Da jeg ved, at dette politisk er ufremkommeligt – det beklager jeg, fru Pia Kjærsgaard, vi er altså enige – så vil jeg da godt opfordre til, at der måske kunne overvejes en mere mild start, at man begyndte at sende de signaler ud, der ikke kun er en ambassade, men også at man begynder i det små at lette sanktionerne. Begynd at lette en del af sportsboykotten. Start med at sige, at de sportsgrene, hvor sorte og hvide kan arbejde sammen, kan få lov til at deltage i de olympiske lege eller i verdensmesterskaber, eller hvad det nu måtte være. Lad os da bruge guleroden i stedet for pisken, for ethvert skridt fremad er godt. Det kunne være, at små skridt og små lettelser i sanktionspolitikken var en